

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Το παρόν άρθρο επιχειρεί να αξιολογήσει κατά πόσο το πρόγραμμα οικονομικής προσαρμογής της Κύπρου που υπογράφηκε με την Τρόικα ήταν απαραίτητη προϋπόθεση για τη διόρθωση των ανισορροπιών στην οικονομία το 2013. Αν και οι παράγοντες που οδήγησαν σε αυτές τις ανισορροπίες φαίνεται να είναι εξωγενούς χαρακτήρα, υποστηρίζεται ότι τα βασικά προβλήματα ήταν γηγενή. Το 2008, η κυπριακή οικονομία παρουσίαζε μια ικανοποιητική εικόνα. Ωστόσο, μια προσεκτική αξιολόγηση θα είχε φέρει στην επιφάνεια τις κρυμμένες διαρθρωτικές ανισορροπίες, οι οποίες οδήγησαν κατά τα επόμενα χρόνια, σε μια μη βιώσιμη φούσκα. Αυτές οι γηγενείς ανισορροπίες δεν αντιμετωπίστηκαν, ενώ αντίθετα η αναπροσαρμογή καθυστέρησε και οι διαπραγματεύσεις με την Τρόικα πήραν ένα υπερβολικά μεγάλο χρονικό διάστημα για να ολοκληρωθούν, με σοβαρές συνέπειες. Εν αντιθέσει με τα ανωτέρω, η εφαρμογή του προγράμματος προσαρμογής της Κύπρου θεωρείται ως επιτυχής. Ωστόσο, δεδομένων των μάλλον χαμηλών προοπτικών ανάπτυξης, χρειάζονται περισσότερες μεταρρυθμίσεις. Στη συζήτηση που διεξάγεται σήμερα, υποστηρίζεται η αξιοποίηση των αντιληπτών δημοσιονομικών περιθωρίων για την τόνωση της οικονομίας. Ωστόσο, υποστηρίζεται ότι το ενδεχόμενο υιοθέτησης μιας επεκτατικής δημοσιονομικής πολιτικής δεν είναι ισχυρό λόγω του ακόμη υψηλού επιπέδου του δημόσιου χρέους. Ορισμένα στοιχεία του Μνημονίου Συναντίληψης είναι εξαιρετικά αμφιλεγόμενα. Το πιο σημαντικό ήταν η διάσωση με ίδια μέσα των ανασφάλιστων καταθετών. Το παρόν άρθρο υποστηρίζει ότι, αντί της εκ των προτέρων επιβολής ζημιών στους ανασφάλιστους καταθέτες, μια μακροχρόνια πορεία προσαρμογής του τραπεζικού τομέα θα ήταν προτιμότερη, επειδή θα επέτρεπε στην οικονομία να προσαρμοστεί ομαλότερα χωρίς να καταστραφεί η εμπιστοσύνη στον τραπεζικό τομέα. Στο τέλος του άρθρου εξετάζεται επίσης το θέμα της πολιτικής ιδιοκτησίας του μεταρρυθμιστικού προγράμματος.